

rozhodnutí čis. 4742 sb. n. s., neboť v tom případě šlo o plnění závislé na předcházejícím vzájemném plnění (§ 7 ex. ř.), kdežto v tomto jde o typický případ plnění z ruky do ruky (§ 8 ex. ř.). Neodůvodněný dovolací rekurs nemohl mítí úspěch.

Čís. 10623.

Jde o zmatek podle § 477 čis. 4 c. ř. s., nebylo-li obeslání k roku doručeno právnímu zástupci, nýbrž přímo straně, třebaže byla advokátem.

(Rozh. ze dne 14. března 1931, Rv I 497/30).

Žalobě proti advokátu Dr. R-ovi, zastoupenému Dr. H-em, procesní soud první stolice vyhověl. V odvolání uplatňoval žalovaný kromě jiného zmatek podle § 477 čis. 4 c. ř. s. v tom směru, že, ač ve sporu byl zastoupen advokátem Dr. Arnoštem H-em, plnou mocí vykázaným, předvolání k ústním jednáním na 9. ledna 1929 a 16. března 1929 nebylo doručeno vykázanému zástupci odvolatele, nýbrž přímo žalovanému. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil, a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Nemůže býti pochybnosti o tom, že postup prvního soudu odporuje předpisu § 93 c. ř. s. a proto musí býti označen jako porušení procesuálního práva. Nicméně v souzeném případě nemůže býti řeči o zmatečnosti ve smyslu § 477 čis. 4 c. ř. s., poněvadž postupem tím nebyla žalované straně odňata možnost, na soudě jednati. Strana žalovaná jest sama advokátem, který ve vlastní rozepři ani před soudem sborovým nepotřebuje dáti se zastupovati advokátem. Byla-li tudíž strana žalovaná k ústním jednáním na 9. ledna a 16. března 1929 předvolána osobně, nelze říci, že jí byla odňata možnost, na soudě jednati, věc svou hájiti a býti slyšena. Nejsou proto v souzeném případě splněny všechny znaky zmatečnosti podle § 477 čis. 4 c. ř. s. a nebylo než odvolání, pokud uplatňuje zmatečnost, zamítnouti.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením, počínajíc usnesením ze dne 15. prosince 1928, jímž bylo nařízeno veřejné ústní jednání na 9. ledna 1929, jako zmatečné a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a o ní rozhodl.

Důvody :

Správně sice odvolací soud v napadeném rozsudku uvádí, že »nemůže býti pochybnosti o tom, že postup první stolice — totiž, že předvolání k ústnímu jednání na den 9. ledna 1929 a 16. března 1929 nebyla doručena vykázanému zástupci žalovaného, nýbrž přímo jemu — odporuje předpisu § 93 c. ř. s. a proto jako porušení práva procesuálního označen býti musí«, přes to však usuzuje odvolací soud, že tím nejde o zmatečnost podle § 477 čis. 4 c. ř. s., poněvadž žalovaný je advokátem, jenž mohl sám na soudě jednati, takže mu nebyla oním postupem

odňata možnost na soudě jednati, an byl uvědoměn o nařízených rocích. Dovolatel právem napadá s hlediska zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s. (§ 503 čís. 1 c. ř. s.) tento názor. Již v rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu, uveřejněném pod čís. 4704 sb. n. s., bylo vysloveno, že porušení předpisu § 93 c. ř. s. je zmatkem podle § 477 čís. 4 c. ř. s. ve sporu, v němž jest předepsáno zastoupení advokátem. V tomto rozhodnutí je též zdůrazněno, že strana právem mohla spoléhati na to, že se soud řídil zákonem, a že jejího advokáta o roku uvědomil, že nelze na straně požadovati, by se při osobním obeslání ještě přesvědčovala, zda byl soudem zpraven i její právní zástupce. Tato pravidla platí přirozeně také i tam, kde jest strana advokátem, neboť bere si advokáta proto, by tento ji zastupoval a ona se nemusela zastupovati sama. Rozdíl plynoucí z tohoto nazírání mohl by se jeviti jen v tom, že, dostavila-li se strana, která je advokátem, k soudu bez právního zástupce (advokáta) a jedná-li pak před soudem, jsouc k tomu jako advokát oprávněná, nebylo by lze říci, že jí byla odňata možnost projednávati na soudě, kdežto jiná strana (neadvokát) i v takovém případě nemohla by jednati a mohla by se dovolávati zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s. Byla proto žalovanému opomenutím obeslání právního zástupce k ústnímu jednání ze dne 9. ledna 1929 a pak ze dne 16. března 1929 odňata možnost na soudě projednávati. To je zmatečností podle § 477 čís. 4 c. ř. s., což dovolatel právem uplatňuje dovolacím důvodem podle čís. 1 § 503 c. ř. s. Nelze tvrditi, že se žalovaný sám připravil o možnost dalšího projednávání před soudem tím, že se k jednání ustanovenému na den 12. prosince 1928 nedostavil ani sám, ani jeho právní zástupce, ač tento byl řádně obeslán, a že proto žalobce učinil návrh podle § 399 c. ř. s. Takové nedostavení žalovaného po podání odpovědi na žalobu mělo jen v zápětí, že byl vyloučen z dalšího přednesu, nikoliv, že by nesměl vůbec jednati na soudě. Bylo proto vyhověti oprávněnému dovolání a řízení, počínajíc usnesením ze dne 15. prosince 1928, jímž nejprve bylo nařízeno doručení příčící se § 93 c. ř. s., jako zmatečné zrušiti.

Čís. 10624.

Smluvní zástavní právo ke vkladní knížce, jsoucí u berního úřadu v úschově jako politické depositum, bylo zřízeno tím, že bylo věřiteli odevzdáno potvrzení berního úřadu o přijetí vkladní knížky do úschovy a vystaveno prohlášení dlužníka, že dává vkladní knížku do zástavy, že toto potvrzení i prohlášení bylo dodatečně předloženo poddlužníku k rukám okresní politické správy, jež pak nařídila bernímu úřadu, by vydal vkladní knížku tomu, komu bylo zřízeno zástavní právo.

(Rozh. ze dne 14. března 1931, Rv II 122/30.)

Vkladní knížka žalované záložny, znějící na jméno S., byla složena u berního úřadu jako honební jistota. Po skončení nájmu honitby odmítl berní úřad vydati vkladní knížku žalované záložně, tvrdě, že k ní nabyt zástavního práva pro dlužné daně S-a a zabavil ji napotom i soudně